

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 799/2021
09.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Слободан Ђурђевић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља ББ, кога заступа директор ВВ, ради утврђења дискриминације и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2828/2019 од 07.08.2020. године, у седници већа од 09.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2828/2019 од 07.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зајечару П1 13/18 од 15.01.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да је тужени Дом здравља ББ преко својих руководећих одговорних лица и то др ГГ, шефа опште службе и др ДД, директора туженог неправилно дискриминаторски поступао према тужиљи на начине који су описани у ставу 1. изреке пресуде. Ставовима 2, 3, 4, 5. и 6. изреке, одбијени су такође тужбени захтеви тужиље којима је тражила да се утврди да је према њој неправилно дискриминаторски поступано на начине и у временским периодима којима су наведени у тим ставовима изреке пресуде. Ставом 7. изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2828/2019 од 07.08.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Зајечару П1 13/18 од 15.01.2019. године у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом и седмом изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20) и члана 41. став 4. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/2009 и 52/21) Врховни касациони суд је нашао да је тужиљина ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 231. ЗПП на коју ревизија указује јер је правилно примењено правило о терету доказивања. То правило из ЗПП је детаљније разрађено чланом 45. Закона о забрани дискриминације, али и у односу на те одредбе у нижестепеном поступку није било пропуста који би утицали на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог почев од јануара 2008. године као лекар опште праксе. Она сматра да је тужени према њој неоправдано дискриминаторски поступао на тај начин што је шеф опште службе др ГГ свака два-три дана и то у периоду од средине 2008. године позивао у своју ординацију вређао, терао у Бугарску и на други начин. Она је на тај начин дискриминисана на националној основи са елементима мобинга у туженој установи, вређан је њен професионални интегритет част углед и достојанство и то не само у оквиру тужене установе него и у јавности и пред пацијентима и све је то довело до нарушавања њеног здравственог стања. Као радње дискриминације тужила је навела и понашања директора туженог када му се обраћала да јој отвори боловање на начин како је то наведено у првостепеној пресуди, а навела је и друге случајеве и начине поступања одговорних лица туженог према њој који су према њеном мишљењу дискриминаторског карактера, а о чему је првостепени суд одлучио изреком своје пресуде.

Нижестепени судови налазе да радње које је тужила навела у конкретном случају немају елементе дискриминаторског поступања због чега су тужбени захтев одбили.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о забрани дискриминације дефинисан је појам дискриминације и дискриминаторског поступања и то тако што се под тим подразумева свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или групе као и чланове њихових породица или њима блиских лица на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности и другим личним својствима. Дакле, за постојање дискриминације односно дискриминаторског поступања није довољно само да постоје неоправдане разлике, односно неоправдано поступање у односу на неко лице већ је нужан услов и да је то с обзиром на одређено лично својство тог лица, у конкретном случају у односу на националну припадност тужиле. У поступку заштите од дискриминације према правилу о терету доказивања садржаном у члану 45. Закона произилази да ако је суд утврдио да извршена радња непосредне дискриминације или је то међу странкама неспорно, тужени се не може ослободити од одговорности доказивањем да није крив, односно уколико тужилац учини вероватним да је тужени извршио акт дискриминације терет доказивања да услед тог акта није дошло до повреде начела једнакости, односно начело једнаких права и обавеза сноси тужени. У конкретном случају из чињеница које су утврђене у поступку пред нижестепеним судовима произилази да је несумњиво у радњама туженог било одређених незаконитих и неправилних поступања према тужиле када се ради о њеним појединим правима из радног односа. Тако нпр. правноснажном пресудом Основног суда у Зајечару од

17.12.2015. године поништено је као неправилно и незаконито решење туженог којим је тужилји изречена дисциплинска мера опомене пред искључење, поједини саслушани сведоци, чије је исказе првостепени суд у својој одлуци детаљно навео и оценио, такође указују на одређена понашања која су била увредљива према тужилји. Међутим, оно што је од одлучујућег значаја у овој парници, јесте да тужилја није учинила вероватним да је тужени учинио акт дискриминације односно поступања која су описана а с обзиром на њено лично својство односно националну припадност. Тужилја у ревизији детаљно анализира изведене доказе у првостепеном поступку, оспорава поједине чињеничне закључке првостепеног односно другостепеног суда али и у ревизији се не износи ништа посебно ново што би било везано за поменуто лично својство тужилје, а без чега се не може говорити о акту дискриминације.

Управо имајући у виду све наведено, по мишљењу овог суда правилно су нижестепени судови одбили тужилјин тужбени захтев из разлога које и овај суд прихвата.

Због свега тога је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић